

Arrest

nr. 229 476 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 oktober 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 29 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart zich Afghaans staatsburger, soennitisch moslim van Pashtou origine. U verklaart geboren te zijn in het dorp Wari, district (Upper) Dir, Khyber Pakhtunkwha in Pakistan, waar uw ouders als Afghaanse vluchtelingen woonden. Uw familie is afkomstig uit Shalatak, district Mehterlam, provincie Laghman, maar u heeft vrijwel heel uw leven doorgebracht in Pakistan. U zou in Pakistan 8 jaar naar school zijn gegaan.

U en uw familie hadden verblijfskaarten (Proof of Registration Cards) voor Pakistan, maar op zeker ogenblik werden deze kaarten niet langer verlengd door de Pakistaanse autoriteiten. Uw ouders besloten om met het hele gezin terug te keren naar Afghanistan, meer bepaald Shalatak, district Mehterlam, provincie Laghman. U zou vervolgens 3 à 4 maanden in Afghanistan gewoond hebben, maar kon de algemene situatie er niet langer verdragen. Er waren geen scholen en u hoorde 's nachts geweerschoten. U vreesde meegenomen te worden door de taliban. Om die redenen besloot u Afghanistan te verlaten en naar Europa te reizen.

In mei 2016 verliet u Afghanistan. Via Iran en Turkije reisde u over land de Schengenzone binnen. Via Bulgarije en Servië kwam u in Hongarije terecht, waar u geregistreerd werd als K. F. (...), geboren op 01/02/2000. U reisde verder en belandde in Oostenrijk, waar u een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende onder de naam T. F. (...), geboren op 01/02/2000, alias K. F. (...). U verbleef ongeveer twee jaar in Oostenrijk, maar uw verzoek tot internationale bescherming werd er afgewezen. Hierna reisde u door naar België, waar u op 25/10/2018 aankwam en op 30/10/2018 een eerste verzoek bij de Belgische instanties indiende.

Ter staving van uw aanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskera, kopies van de Pakistaanse Proof of Registration Cards (PoR-kaarten) van uzelf, uw vader, uw moeder, uw zus H. (...) (°1998), zus N. (...) (°1999), zus K. (...) (°2001) en broer I. K. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Er moet immers worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw identiteit, asielmotieven, herkomst/recent verblijf, sociale context en vestigingsmogelijkheden, in kader van uw verzoeken tot internationale bescherming ongeloofwaardig en manifest tegenstrijdig zijn.

Met betrekking tot uw identiteit legde u geen eenduidige verklaringen af tijdens de procedures internationale bescherming. Bij aankomst in Oostenrijk in 2016 verklaarde u immers geboren te zijn in Afghanistan, dorp Shalatak in de provincie Laghman, waar u zou gewoond hebben tot de dag van uw komst naar Europa in 2016 ("Erstbefragung nach AsylG", Niederschrift dd. 06/07/2016, administratief dossier). In België daarentegen verklaarde u aanvankelijk geboren te zijn in Afghanistan, dorp Shalatak in de provincie Laghman, maar als kind samen met uw ouders naar Pakistan te zijn verhuisd, waar u zou gewoond hebben tot begin 2016 (DVZ verklaring rubriek 10). Tijdens het gehoor ten gronde op de zetel van het CGVS echter, bekende u ook geboren te zijn in Pakistan, en in 2016 pas voor het eerst voet te hebben gezet in Afghanistan (CG p.2, p.4).

U bent in Oostenrijk gekend onder de identiteiten T. F. (...), geboren 01/01/2000 en onder de alias K. F. (...), geboren op 01/02/2000 (zie asiëldossier Oostenrijk, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit impliceert dat u minderjarig - 16 jaar oud - zou zijn geweest bij uw vertrek uit Afghanistan. In België daarentegen bent u gekend als T. S. F. (...), met 01/01/1997 als geboortedatum (zie

administratief dossier). Dit impliceert dan weer dat u op 19 jarige leeftijd - en dus als meerderjarige - uit Afghanistan zou vertrokken zijn.

Voor de Oostenrijkse asielinstanties gaf u initieel aan dat uw vader R. K. (...) heette en uw moeder K. (...), u verklaarde twee broers te hebben (E. (...) en S. (...)) en acht zussen (N. (...), H. (...), N. (...), N. (...), R. (...), M. (...), A. (...) en O. (...)), waarvan vier overleden ("Erstbefragung nach AsylG", Niederschrift dd. 06/07/2016, rubriek 4.1). Tijdens het gehoor ten gronde voor de Oostenrijkse asieldiensten wenste u te corrigeren dat uw vader niet R. K. (...) heette maar wel S. A. (...) (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.5). U herhaalde dat uw moeder K. (...) heet (Ibid., p.6). U verklaarde tevens dat al uw grootouders, zowel aan vaderszijde als langs moederszijde, reeds overleden waren (Ibid., p. 7). U herhaalde dat u twee broers heeft, en benoemde uw zussen als volgt: de 17 jarige tweelingzussen H. (...) en N. (...), een zus O. (...) van 9 jaar oud, en uw jongste zus N. (...) van 6 jaar oud (Ibid., p.5-7).

Ten overstaan van de Belgische instanties gaf u ten andere aan dat uw ouders respectievelijk S. A. (...) en N. S. (...) heten (DVZ verklaring, rubriek 13, CG p. 4). Bovendien gaf u ten overstaan van de Belgische autoriteiten aan dat uw grootvader nog in leven is, bij jullie woonde in Pakistan en later als eerste van het gezin terugkeerde naar Afghanistan, waar jullie hem vervoegden (CG p. 5). U verklaarde voorts niet twee, maar slechts één broer te hebben. U gaf aan vier zussen te hebben, nergens maakt u melding van overleden broers of zussen (CG p.6, 9, 10). U benoemt bovendien uw zussen als de tweeling H. (...) en N. (...), uw oudste zus N. (...) en een jongste zus K. (...) (CG p.10-12). Met betrekking tot de volgorde van uw broer en jongste zus preciseert u dat uw zus K. (...) ouder is dan uw broer (CG p.12). Desalniettemin verklaarde u voordien dat uw broer in de tweede klas zat toen u Pakistan verliet (CG p.10), terwijl uw zus K. (...) op dat moment 'nog te klein' was om al naar school te gaan (CG p.12), wat dan weer zou veronderstellen dat uw zus jonger is dan uw broer.

Uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw eigen identiteit en die van uw naaste gezinsleden zijn dan ook opvallend incoherent. Dat u zelf aangeeft niet echt zeker te zijn over uw eigen leeftijd (CG p.8, p.18) en de leeftijden van uw broer en zussen slechts bij benadering te kennen (CG p.10-12), is onvoldoende om bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheden te verklaren. Dat u zelf aangeeft de geboortedata van uw broer en zussen "niet te kennen" (CG p.10) kan immers geenszins verklaren dat u zelfs niet eenduidig aangeeft hoeveel broers en hoeveel zussen u heeft. Evenmin is het aannemelijk dat u uw zus N. (...) enerzijds aanduidt als de jongste telg, 6 jaar oud (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.5-7), en haar anderzijds aanduidt als de oudste, ongeveer twee jaar ouder dan uzelf en reeds gehuwd (CG p.11, DVZ verklaring rubriek 17). Nog daargelaten dat u de leeftijden niet kent van uw broer en zussen, is het weinig aannemelijk dat u dermate inconsequent bent in het aangeven van de chronologische opeenvolging van uw broer en zussen. Ook is het geenszins redelijk dat u niet zou kunnen onderscheiden of K. (...) uw moeder is (Erstbefragung nach AsylG, rubriek 1, gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.6), dan wel uw jongste zus (CG p.11-12).

Over uw eigen leeftijd voert u aan dat u niet zeker bent van uw leeftijd en u uw exacte leeftijd niet kent, maar u stelt dat u 22 jaar oud bent. U geeft echter eveneens aan dat u '15 jaar oud was toen u in 2016 in Oostenrijk arriveerde' (CG p.18). Geconfronteerd met het feit dat de leeftijd die u in Oostenrijk opgaf niet rijmt met de leeftijd die u in België verklaard te hebben werpt u op 'dat men u in Oostenrijk 13 jaar oud wilde verklaren maar ze na uw protest 15 jaar genoteerd hebben' en u in België de leeftijd van uw Pakistaanse verblijfskaart heeft opgegeven (CG p.18). Wanneer u nogmaals gevraagd werd waarom u, die zelf aangeeft 22 jaar oud te zijn, wat u weet en kan aantonen op basis van uw Pakistaanse verblijfskaart, toch een andere geboortedatum liet registreren in Oostenrijk, voert u plots aan : "ik was in Oostenrijk nog heel klein, ik wist niet hoe het in elkaar zat, ze vroegen hoe oud ik was en ik zei zomaar 15 jaar. Onze leeftijden zijn nergens genoteerd dus ik weet het ook niet echt." (CG p.18). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien u zichzelf hiermee tegensprekt: waar u eerder nog beweerde dat het de Oostenrijkse instanties waren die u als dertienjarige wilden registreren geeft u nu aan zélf de leeftijd van 15 jaar te hebben opgegeven, "zomaar". Bovendien was u bij aankomst in Oostenrijk niet "heel klein", zoals u beweert, maar wel reeds 19 jaar oud en dus volwassen. Waar u tot slot aanvoert dat uw leeftijd 'nergens genoteerd werd en u het dus ook niet echt kon weten', wordt vastgesteld dat uw leeftijd al bij uw registratie als vluchteling in Pakistan (in 2007) werd genoteerd en bovendien vermeld staat op de verblijfskaart waarvan u bij uw komst naar Europa steeds een kopie van op zak had (CG p.10), tot en met uw aankomst in België. Uw argument 'dat die leeftijden op de kaart ook niet kloppen' (CG p.18) snijdt geen hout, aangezien dergelijke bewering veronderstelt dat u zelf net beter op de hoogte moet zijn over uw exacte leeftijd om te kunnen bepalen of de geboortedatum die op uw kaart vermeld wordt al of niet juist is. Daarbij komt nog dat u bij uw vermeende terugkeer naar Afghanistan een taskera liet

opmaken (CG p.9), waarvan u eveneens steeds een kopie bij u had sinds uw vertrek uit Afghanistan en waarop eveneens uw leeftijd vermeld staat (CG p.10). U zou bovendien ook een studentenkaart gehad hebben in Pakistan (CG p.9), waarvan eveneens kan verondersteld worden dat deze een vermelding van uw leeftijd bevatte. Uw vermeende onwetendheid met betrekking tot uw werkelijke leeftijd overtuigt dan ook geenszins.

Uw tegenstrijdigheden verklaringen over uw ouders, broers en zussen en uw zelfs uw eigen identiteit zijn frappant. Het feit dat u geen consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw eigen identiteit doet uw algehele geloofwaardigheid hoe dan ook geen deugd en toont aan dat u het onderzoek naar uw nood aan internationale bescherming door uw eigen toedoen hindert.

Ook met betrekking tot uw asielmotieven legde u flagrant tegenstrijdige verklaringen af tijdens de opeenvolgende gehoren in het kader van uw procedures internationale bescherming.

Tijdens het initiële gehoor in het kader van uw Oostenrijkse procedure (Erstbefragung nach AsylG, Niederschrift rubriek 11 en 11.1) verklaarde u nog : “Die Daesh kamen in unser Haus, schlugen meinen Vater und wollten, dass er sich ihnen anschliesst. Meine Mutter haben sie gezwungen, für sie zu kochen. Oft haben sie meine Mutter mit an die Front genommen, sie töteten vier meiner Schwestern, zwei wurden erschossen, den zwei anderen wurde der Kopf abgeschlagen. Aus Angst ging mein Vater mit der restlichen Familie nach Pakistan und ich flüchtete nach Österreich.”, vrij vertaald: dat Daesh/IS naar jullie huis kwam, uw vader sloegen en eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten, dat ze uw moeder dwongen voor hen te koken en ze haar vaak mee naar het front namen, ze vier van uw zussen doden door twee neer te schieten en twee van hen te onthoofden, waarna uw vader uit angst met de overgebleven familie naar Pakistan vertrok en u naar Oostenrijk vluchtte.

In het kader van uw gehoor ten gronde in de Oostenrijkse procedure bracht u een heel ander relaas naar voor (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het “Bescheid”, p.12), met name : “Ich habe damals normal die Schule besucht und die Taliban sind immer gekommen, ich habe auch die Moschee besucht und auch dorthin sinds immer die Taliban gekommen. Die Taliban sinds immer gekommen und ich musste sie unterstützen und musste für die Taliban kochen. Einmal haben mich die Taliban in einem Auto mitgenommen, mir die Augen verbunden und mich zu einem mir unbekannten Ort gebracht. Dort wollte sich mich trainieren, dass ich mich mit den Waffen auskenne. Ich war verpflichtet es zu lernen. Zu dem Zeitpunkt ist die internationale Armee gekommen und es hat angefangen zu schiessen. Bei dieser Schiesserie wurden drei Taliban getötet und drei Soldaten von der internationalen Armee wurden verletzt. Die internationale Armee hat mich mitgenommen und verhaftet. (...) Drei Tage später bin ich freigelassen worden du bin von dort nach Hauses gefahren. Danach sind die Taliban gekommen und haben meinen Vater und meine Mutter bedroht und wegen meiner Angst musste ich von dort Flüchten. Dann bin ich von dort ausgereist, das war mein Fluchtgrund.”, vrij vertaald : “ik ging op dat moment normaal naar school en de taliban zijn steeds gekomen, ik bezocht ook de moskee en daar kwam ook altijd taliban. De taliban zijn steeds gekomen en ik moest hen helpen en voor hen koken. Eén keer werd ik door de taliban geblinddoekt meegenomen naar een mij onbekende plaats. Daar wilden ze mij trainen, zodat ik kennis had van wapens. Ik was verplicht het te leren. Op dat ogenblik is het internationale leger gekomen en die zijn beginnen schieten. Bij deze schietpartij werden drie taliban gedood en drie soldaten van het internationale leger gewond. Het internationale leger heeft mij meegenomen en gearresteerd. (...) Drie dagen later werd ik door hen vrijgelaten en ben ik van daar naar huis gereden. Daarna zijn de taliban gekomen en hebben ze mijn vader en moeder bedreigd, omwille van mijn angst ben ik van daar moeten vluchten.” U haalt dan ook niet enkel compleet andere vervolgingsfeiten aan, ook de identiteit van uw vermeende vervolgers is flagrant tegenstrijdig.

In kader van uw huidige Belgische procedure komt u met een derde versie van uw vluchtmotieven. U stelt nu dat u uw hele leven in Pakistan woonde, er geldige verblijfsdocumenten had maar de Pakistaanse autoriteiten op zeker moment jullie verblijfskaarten niet meer wilde verlengen en jullie er ‘illegaal’ dreigden te worden. Uw ouders besloten met het hele gezin terug te keren naar Shalatak, Afghanistan, maar u kon er na aankomst niet aarden. Bij uw initiële gehoor op de DVZ verklaarde u dat u na 3 à 4 maanden Afghanistan verliet uit vrees voor uw veiligheid, uit vrees meegenomen te worden door de taliban aldaar en omdat er geen onderwijs beschikbaar was (DVZ, vragenlijst 3.5). Ten overstaan van het CGVS wees u nogmaals op de intense talibanactiviteit in uw regio en uw vrees voor de algemene onveiligheid, u stelt dat u niet in staat was uw leven op te bouwen in Afghanistan (CG p.19). Hier voegt u nog aan toe dat de taliban ook een keer bij u thuis zijn binnen geweest, waarbij u zich verstopte. Gevraagd wat de taliban bij u thuis kwam doen, geeft u vervolgens aan dat u met hen mee moest gaan, ze jullie naar een bepaalde plek brachten waar tegen jullie geprekeet werd en gevraagd

werd jullie aan te sluiten. Omdat u bang was geworden na hun verhalen over dappere zelfmoordenaars, zou u uw land ontvlucht zijn (CG p.19). Hierbij valt op dat u ten aanzien van de DVZ op geen enkele wijze refereerde naar het feit dat de taliban niet enkel in uw regio aanwezig waren, maar bovendien naar uw huis zouden zijn gekomen en u zich zou verstopt hebben. Ook verwees u ten overstaan van de DVZ op geen enkele manier aan het feit dat u bovendien met de taliban zou zijn meegegaan naar een bepaalde plek waar ze tegen de jonge mannen preekten over de jihad en hen probeerden rekruteren. Bovendien zijn de verklaringen die u ten overstaan van het CGVS aflegt evenmin coherent en rechtlijnig: u verklaart enerzijds dat u zich een keer verborgen hield in de tandoor toen de taliban bij jullie thuis binnenkwam, maar geeft gevraagd naar de reden van dit huisbezoek van de taliban dan weer als verklaring 'dat u moest meegaan met hen en ze u naar een bepaalde plek brachten waar ze tegen jullie preekten', waarna u bang werd en het land verliet (CG p.19).

Er moet dan ook worden vastgesteld dat u ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw concrete vluchtmotieven uit Afghanistan, in die mate dat aan uw verklaringen geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Redelijkerwijze mag immers worden aangenomen dat een verzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, een verzoek tot bescherming richt aan de autoriteiten van het opvangland en daarbij van meet af aan volledige en waarachtige verklaringen aflegt met betrekking tot de relevante bijzonderheden omtrent zijn identiteit, herkomst, reisweg en vluchtmotieven. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Op basis van de voorgelegde PoR kaarten (kopies), die geverifieerd werden door CEDOCA (zie info toegevoegd), kan het CGVS wel een gelijkenis vaststellen tussen de jongen die in Pakistan geregistreerd werd als "S. F. (...), zoon van S. A. (...)", waarvan u de kopie van zijn PoR kaart voorlegt, en uzelf – met enig voorbehoud gezien het grote leeftijdsverschil -. Voor zover u inderdaad geïdentificeerd kan worden als de genoemde "S. F. (...)", kan het CGVS op basis van de informatie die CEDOCA verkreeg over deze persoon, aannemen dat u Afghaans staatsburger bent, u in Pakistan geboren bent in een gezin van Afghaanse vluchtelingen, en uw in Pakistan geregistreeerde woonplaats het Upper Dir-district is in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Ook werd vastgesteld dat u in 2014 nog uw verblijfsvergunning verlengde en gerechtigd was om in Pakistan te verblijven tot december 2015. Uw daadwerkelijke, permanente verblijf in Pakistan, de datum van uw vertrek uit Pakistan en uw reisbestemming bij vertrek kunnen evenwel niet blijken uit deze objectieve informatie. Ook uw daadwerkelijke regio van herkomst in Afghanistan, het bestaan van hervestigingsmogelijkheden in Afghanistan en/of het bestaan van een sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan kunnen niet worden afgeleid uit de informatie waarover het CGVS beschikt op basis van de door u voorgelegde PoR kaarten.

Voor het evalueren van deze elementen is het CGVS dan ook enkel en alleen aangewezen op uw verklaringen hieromtrent. Volgens uw verklaringen zou u in de 2de of 3de maand van 2016 tot de vijfde maand van 2016 zijn teruggekeerd naar Afghanistan (CG p.2-4), omdat uw Pakistaanse verblijfstitel niet langer geldig was. U zou zijn teruggekeerd naar de herkomstregio van uw ouders, Shalatak, district Mehterlam, provincie Laghman, meer bepaald naar het huis van uw grootvader (CG p.5), waar jullie samen met uw grootvader woonden.

Waar het CGVS kan aannemen dat uw familie van oorsprong uit de provincie Laghman afkomstig is en u in het jaar 2016 gedurende enkele maanden naar deze regio zou zijn teruggekeerd, moet echter vastgesteld worden dat u geen zicht biedt op uw mogelijkheden om zich elders binnen Afghanistan te hervestigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in

een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn

er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CG p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en inkomen in Afghanistan.

Zo werd eerder reeds aangetoond dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de identiteit van uw naaste gezinsleden, die nochtans allen samen met u naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd (zie supra).

U legt ook geen eenduidige verklaringen af over uw contacten met uw gezin.

Zo beweert u enerzijds dat u nog met uw ouders gesproken heeft na uw vlucht, met name vanuit Turkije en vanuit Oostenrijk (CG p.5). Ten overstaan van de Oostenrijkse asieldiensten daarentegen beweerde u dat u sinds uw vlucht uit Afghanistan geen contact meer heeft gehad met uw gezin. Nochtans bleek uit overige gegevens dat u vanuit Oostenrijk wél nog contact had met uw gezin via Messenger (i.e. via internet, gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p. 3). Gevraagd naar de reden dat u nu geen contact meer zou kunnen hebben met uw gezin, legt u evenmin eenduidige verklaringen af. U stelt aanvankelijk dat de verbinding slecht is en er amper elektriciteit is in de regio waar uw ouders wonen. Wanneer wordt doorgevraagd geeft u dan weer als excuus 'dat uw schriftje waarin de telefoonnummers genoteerd stonden kwijt raakte in Oostenrijk' waardoor u niet meer in staat was te bellen (CG p.5). Deze uitvluchten zijn weinig coherent en geen van beiden overtuigend. Aangezien de verbindingsmogelijkheden in uw herkomstregio voldoende waren om vanuit Turkije en Oostenrijk contact te leggen, kan niet ingezien worden waarom u nu vanuit België geen contact meer zou kunnen

opnemen. Evenmin is het overtuigend dat het verlies van één enkel schriftje met telefoonnummers alle contact met uw gezin onmogelijk zou maken, te meer gezien u beschikt over internet en kennelijk reeds via Messenger (internet) contact had met uw gezin. Uw vermeende gebrek aan contact met uw gezin is dan ook niet geloofwaardig.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van uw oudste zus N. (...), die ongeveer twee jaar ouders is dan u en reeds gehuwd zou zijn. Zo gaf u aanvankelijk aan dat zij in Timergara, Pakistan achtergebleven was met haar echtgenoot (DVZ verklaring rubriek 17), om ten overstaan van het CGVS plots te stellen dat zij net vóór jullie, in 2015 reeds, met haar man terugkeerde naar Afghanistan, waar zij eveneens in Shalatak zou wonen (CG p.11).

Voorts toont u zich ten overstaan van de Belgische instanties onaannemelijk onwetend over uw overige familieleden. Over uw maternale oom die nog in Pakistan zou verblijven kan u niet zeggen of hij al dan niet ook van plan was om Pakistan te verlaten en naar Afghanistan terug te keren, zoals jullie. Het is frappant dat u niet zou weten of hij van plan was terug te keren naar Afghanistan, hoewel u nog contact met hem had (CG p.15).

Gevraagd naar andere kinderen van uw grootvader aan vaderszijde, geeft u aan dat u zelf niemand gezien heeft, geen info heeft over waar zij nu zijn, maar ze volgens uw grootvader in 2013 in Afghanistan waren (CG p.5). Gevraagd hoeveel broers en zussen uw vader heeft, antwoordt u dat u het niet weet, dat hij volgens u 4 broers had. U verklaart uw onwetendheid door te stellen dat u ze 'nooit gezien heeft en u nooit contact had met hen' (CG p.14), en dat u het er nooit over gehad heeft en het nooit heeft gevraagd aan uw vader (CG p.15), een uitleg die geenszins overtuigend. Zelfs indien u ze niet gezien zou hebben, mag nochtans verwacht worden dat u op de hoogte bent van het bestaan van uw ooms en tantes, zeker gezien uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u nagenoeg uw hele leven met hun vader, uw grootvader aan vaderszijde, samenleefde onder hetzelfde dak. Gevraagd waar uw ooms wonen, stelt u dat u het niet weet. U kan zelfs niet aangeven of zij in Afghanistan, dan wel in Pakistan zijn en beweert er "totaal geen info over" te hebben (CG p.14-15), wat klemmt met uw eerdere bewering dat zij in 2013 in Afghanistan waren (CG p.5). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer informatie heeft over het bestaan en de verblijfplaats van uw ooms aan vaderskant, gezien u zowel in Pakistan als later in Afghanistan samenwoonde met uw grootvader aan vaderskant, die kennelijk nog wel enig contact met zijn zonen had (hij wist dat zij in 2013 in Afghanistan waren). U slaagt er niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw familiaal netwerk.

Deze conclusie wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u ten overstaan van verschillende asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw familieleden. Zo verklaarde u in Oostenrijk nog dat u 3 ooms had aan vaderszijde, die allen in Kaboel waren toen u anderhalf jaar voor uw vertrek het contact met hen verloor (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.7). U verklaarde er eveneens dat u aan moederszijde één oom had die eveneens in Kaboel verbleef (Ibid.), hoewel u ten overstaan van het CGVS beweert dat u twee maternale ooms heeft, waarvan één nog steeds in Pakistan vertoeft en eentje met zijn gezin in Saoedi-Arabië zou wonen (CG p. 15). Voorts beweerde u in Oostenrijk nog dat uw grootvader overleden was (Bescheid, p. 7), terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaart dat uw grootvader wel degelijk nog leeft (CG p.5).

Over de inkomsten van uw gezin legt u evenmin consistente en doorleefde verklaringen af. Gevraagd naar jullie inkomen geeft u aan dat jullie landbouwgrond hadden waarop geteeld werd, en die inkomsten van uw familie waren (CG p.16). Vervolgens gevraagd wie er op die gronden teelde, zegt u 'dat uw opa en uw vader op die grond bezig waren'. Nochtans blijkt na doorvragen dat de landbouwgrond van uw familie gebruikt werd door iemand anders toen jullie aankwamen in Shalatak, en uw familie nog tot ruim na uw vertrek moest wachten om de grond te kunnen gebruiken (CG p.16). U kan vervolgens niet met zekerheid aangeven of er tarwe, dan wel rijst op geteeld werd toen jullie arriveerden, noch wanneer er geoogst zou worden (Ibid.), hoewel de landbouwgrond van vaderskant kennelijk jullie enige bron van inkomen in Afghanistan betrof en dus van groot belang was. Dat u, oudste zoon in het gezin en reeds meerderjarig in 2016, dermate vaag blijft en slecht op de hoogte blijkt van de voornaamste inkomstenbron van uw gezin, doet ernstige vragen rijzen.

Voorts verklaarde u dat uw moeder eveneens van Shalatak afkomstig is en haar ouderlijke huis er is. De enige nog levende gezinsleden van uw moeder, met name twee ooms, zouden beiden in het buitenland wonen. Desondanks heeft u geen enkel idee hoe het met de familie-eigendom van uw moeder staat, hoeveel grond zij er bezitten of wie er de facto de eigenaar of bezetter is van het ouderlijke huis van uw moeder (CG p.15). Het is uitermate bevreemdend dat u, die 3 à 3,5 maand in uw ouderlijke dorp in

Afghanistan zou hebben verbleven, zelfs niet kan aangeven welk aandeel de eigendom van uw familie aan moederskant in dit dorp bedraagt (CG p.15-16). Dat het voor u "niet zo belangrijk" was en u er "niets mee te maken" (Ibid.) heeft kan niet overtuigen, gezien de de facto afwezigheid van enige andere mannelijke erfgenaam van uw grootouders langs moederszijde én uw eigen gebrek aan economische of andere activiteiten in Afghanistan (CG p.16). Dat u, oudste zoon in het gezin en reeds meerderjarig in 2016, dermate vaag blijft en onwetend zou zijn over uw familiepatrimonium, is onaannemelijk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met alle overgemaakte elementen. Zo meent hij dat de commissaris-generaal amper belang hecht aan zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart die zijn identiteit als Afghaanse vluchteling die zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond en die nadat zijn vluchtelingenkaart in 2015 verliep samen met zijn gezin terug naar Afghanistan vluchtte, bevestigt. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zijn identiteit en zijn geloofwaardigheid vaststelt aan de hand van zijn valse verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk.

Hij licht dit verder als volgt toe:

"Verzoeker is geboren en getogen in Pakistan. Hij beschikte over een Proof of Registrationkaart (hierna: PoR-kaart) of vluchtelingenkaart, die zijn verblijf in het land dekte tot december 2015.

Verzoeker legde een kopie van zijn kaart neer bij verweerster.

Verweerster heeft vervolgens de informatie gecontroleerd bij UNHCR, die de authenticiteit van de PoR-kaart bevestigde.

(...)

(administratief dossier, p.62)

UNHCR voegde daarnaast ook een uittreksel van de gezinssamenstelling toe (zie administratief dossier, p.64). De leden uit het gezin komen overeen met de personen die verzoeker heeft opgesomd tijdens zijn persoonlijk onderhoud als zijnde zijn ouders, broer en zus.

Gelet op de bevestiging van UNHCR kan er geen twijfel meer zijn over de identiteit van verzoeker.

Niettemin twijfelt verweerster aan de identiteit van verzoeker. In 2016 heeft verzoeker namelijk een procedure om internationale bescherming doorlopen in Oostenrijk. Daar heeft hij echter valse verklaringen afgelegd.

Verweerster tracht in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van verzoeker te ondergraven door zijn verklaringen in België te vergelijken met zijn verklaringen uit Oostenrijk.

Hierbij verliest verweerster twee belangrijke punten uit het oog.

Ten eerste heeft verweerster verzoeker niet geconfronteerd met deze tegenstrijdige informatie. Na het persoonlijk onderhoud van 15 mei 2019 heeft ze zijn dossier opgevraagd bij Oostenrijk, maar ze achtte het niet nodig om verzoeker voor een tweede keer op te roepen en hem hierover te ondervragen.

Aangezien verweerster de bestreden beslissing volledig motiveert op basis van deze tegenstrijdigheid, vereist de zorgvuldigheids- én de onderzoeksplicht van verweerster dat ze verzoeker een kans op repliek had gegeven.

Ten tweede heeft verzoeker, in tegenstelling tot zijn procedure in Oostenrijk, nu wel documenten neergelegd die zijn identiteit aantonen. Bovendien wordt zijn identiteit bevestigd door UNHCR.

Heel toevallig wordt in de bestreden beslissing geen enkele melding gemaakt van dit belangrijke verschil.

Verweerster heeft nagelaten om alle elementen die verzoeker heeft opgeworpen in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming, mee te nemen in haar beoordeling.

Verweerster is onzorgvuldig te werk gegaan waardoor ze heeft verzaakt aan de onderzoeksplicht die op haar rust in het kader van een onderzoek naar het recht op bescherming overeenkomstig artikels 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op zijn minst heeft verweerster de materiële motiveringsplicht manifest geschonden. Hierdoor dringt een heroverweging van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker zich op."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging, nu hij een Afghaanse vluchteling is uit Pakistan die nadat zijn vluchtelingenkaart in 2015 verliep terugkeerde naar Shalatak, het geboortedorp van zijn ouders in de Afghaanse provincie Laghman, en die door de dreiging van de Taliban vervolgens Afghanistan ontvluchtte. Hij onderbouwt dit als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker

4.1.1 zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 30 oktober 2018.

4.1.2. een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

4.1.2.1. De identiteit van verzoeker

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud de waarheid vertelt over zijn identiteit. Hij verzon geen smoesjes en gaf eerlijk toe dat hij verkeerde informatie over zijn geboorteplaats had opgegeven bij DVZ. Zoals verzoeker zelf verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud wilde hij de waarheid vertellen aan verweerster.

De reden dat hij bij DVZ iets anders verklaarde, is niet uit kwade wil. Toen hij net in België aankwam, had hij schrik om teruggestuurd te worden. Hij voelde zich nog niet meteen veilig en durfde daarom niet alles te zeggen.

Gedurende zijn verblijf in België werd verzoeker ervan overtuigd dat hij de waarheid moest vertellen. Het hielp ook dat hij zich veiliger begon te voelen.

Omdat verzoeker de waarheid wilde vertellen, legde hij dan ook zijn vluchtelingenkaart uit Pakistan voor. Dit vormt het sluitende bewijs over zijn identiteit.

Verzoeker ontkent niet dat hij verkeerde informatie heeft opgegeven tijdens zijn procedure om internationale bescherming in Oostenrijk. Hij was overweldigd door de situatie en zijn omstandigheden en wist daarom niet goed wat er gebeurde.

Verzoeker is rond mei 2016 gevlucht uit Afghanistan met behulp van een smokkelaar. Dit was tijdens het hoogtepunt van de vluchtelingen crisis. Via de notoire Balkanroute bereikte hij Oostenrijk, waar hij direct werd aangehouden door de politie. Vervolgens werd een klein interview afgenomen. Verzoeker kon niet meer helder denken omdat hij onder de indruk was. Hij heeft zomaar verklaringen afgelegd, maar deze zijn niet correct.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verweerster verklaarde verzoeker dat hij niet wist wat er gebeurde in Oostenrijk.

"(...)" (administratief dossier van 15 mei 2019, p. 18, verzoeker zet vet)

Hij was in een onbekend land, sprak de taal niet en wist niet was de asielpcedure inhield. Een persoon kan de beslissing nemen om zijn land te ontvluchten, maar dit betekent niet dat men op voorhand een idee heeft van de procedure, of kan inschatten wat de impact zal zijn de cultuurschok, of welke trauma's men zal oplopen.

De verklaringen van verzoeker in Oostenrijk zijn niet betrouwbaar omdat verzoeker zo ondersteboven was van het hele gebeuren.

In België heeft hij de waarheid verteld, want – in tegenstelling tot zijn procedure in Oostenrijk – kan verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn identiteit staven met documenten. Zijn Proof of Registration-kaart heeft hij pas in België neergelegd.

4.1.2.2. De gegevens van de familieleden

Verweerster beoordeelt de geloofwaardigheid van verzoeker aan de hand van zijn verklaringen bij de Oostenrijkse asielinstanties. In punt 4.1.2.2. werd zojuist geargumenteed dat de verklaringen van verzoeker verkeerd waren wegens de emotionele stress die hij op dat moment ervoer.

Bij verweerster heeft hij de correcte gezinssamenstelling opgegeven. Zijn vader heet S. A. (...) en zijn moeder N. S. (...). Hij heeft een broer, I. (...), en vier zussen, H. (...), N. (...), N. (...) en K. (...).

Verzoeker weet niet hoe oud ze zijn.

"(...)" (administratief dossier van 15 mei 2019, p. 10-12, verzoeker zet vet)

4.1.2.3. De leeftijd van verzoeker

Net zoals verzoeker de leeftijd van zijn broer en zussen niet kent, kent hij evenmin zijn eigen leeftijd. Verweerster houdt geen rekening met de culturele context waarin verzoeker is opgegroeid.

Uit het hele gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker geen enkel besef heeft van het begrip leeftijd.

"(...)" (administratief dossier van 15 mei 2019, p. 8,10-12, verzoeker zet vet)

In Oostenrijk zei hij dat hij 15 jaar oud is terwijl hij volgens zijn PoR-kaart 22 jaar is. Verzoeker weet niet wat zijn exacte leeftijd is. De informatie op zijn PoR-kaart is volgens verzoeker bovendien willekeurig bepaald. Zelfs zijn ouders kennen zijn exacte geboortedatum niet.

Dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in Oostenrijk nog heel klein was, kan daarom niet worden geïnterpreteerd in exacte leeftijden. Hij bedoelt daarmee dat hij veel jonger en minder matuur was dan vandaag.

"(...)" (administratief dossier van 15 mei 2019, p. 18, verzoeker zet vet)

Het is ondenkbaar dat verweerster niet op de hoogte is dat leeftijd voornamelijk een Westerse referentie is. Afghaanse burgers gebruiken andere gegevens om zichzelf te identificeren, zoals hun stam.

De kwestie van de Afghaanse leeftijd is al ontelbare keren gedocumenteerd geweest, onder meer door asielinstanties van andere Westerse landen. Telkens opnieuw wordt de aandacht gevestigd dat er niet meer zekerheid kan gesproken worden over leeftijd. Zelfs al stelt de taskara, het officiële identiteitsdocument, dat iemand een bepaalde geboortedag heeft, is deze datum meestal bij benadering.

"(...)" (stuk 3, Immigration and Refugee Board of Canada, Description and samples of the Tazkira booklet and the Tazkira certicifact; information and security features, 16 september 2011, te consulteren op: <https://www.ecoi.net/en/document/1315283.html>, verzoeker zet vet)

De leeftijd kan zelfs worden vastgesteld puur op basis van de fysieke verschijning van een persoon. Verzoeker zei zelf dat zijn leeftijd zo is vastgesteld op zijn PoR-kaart door de ambtenaar.

ACCORD, het Oostenrijks centrum voor asielonderzoek, heeft in 2017 nog een samenvattend rapport gepubliceerd over het gebruik van leeftijden in Afghanistan. Verschillenden redenen liggen aan de oorzaak van het weinige belang dat gehecht wordt aan de leeftijd: het land is al jarenlang in conflict,

waardoor het moeilijk is om degelijke bevolkingsregisters bij te houden, cultureel is er nooit zoveel aandacht besteed aan leeftijd en Afghanen gebruiken een andere kalender die moeilijk om te zetten is naar de Westerse kalender.

"(...)" (stuk 4, Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, Anfragebeantwortung zu Afghanistan: Wissen und Bedeutung von persönlichen Tagen (Geburt, Hochzeit) und Umgang mit Zeitangaben [a-10016], 7 februari 2017, te consulteren op: <https://www.ecoi.net/en/document/1393481.html>, verzoeker zet vet)

Zelfs reguliere media heeft al bericht over deze bijzonderheid.

"(...)" (stuk 5, Independent, Happy birthday to the Afghans who don't know when they were born, 1 januari 2014, te consulteren op: <https://www.independent.co.uk/news/world/asia/happy-birthday-to-the-afghans-whodon-t-know-when-they-were-born-9032985.html>, verzoeker zet vet)

"(...)" (stuk 6, The National, January 1 marks mass birthday in Afghanistan, 31 december 2017, te consulteren op: <https://www.thenational.ae/world/asia/january-1-marks-massbirthday-in-afghanistan-1.691673>, verzoeker zet vet)

Hoe ondenkbaar het ook moge zijn in Westerse denkkaders dat leeftijd geen belangrijk identiteitsgegeven is in Afghanistan, toont bovenstaande informatie wél aan dat dit algemeen geweten is. Verweerder heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de culturele achtergrond van verzoeker.

4.1.2.4. Het verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk

Verweerder onderzoekt de verklaringen van verzoeker niet, maar beoordeelt hun geloofwaardigheid aan de hand van zijn verklaringen in Oostenrijk. Deze verklaringen zijn echter niet correct. Het is daarom niet verwonderlijk dat verweerder tegenstrijdigheden opmerkt tussen zijn verklaringen in Oostenrijk en zijn verklaringen in België.

Ze laat echter na om de verklaringen in België op zichzelf te onderzoeken en om te onderzoeken of ze tegenstrijdigheden opmerkt. Bovendien houdt verweerder geen rekening met het feit dat verzoeker nu documenten neerlegt die zijn verklaringen kunnen staven.

4.1.2.5. Verklaringen t.a.v. DVZ en CGVS

Verweerder meent dat verzoeker niet zijn volledige asielrelaas heeft verteld bij DVZ, omdat hij bij DVZ op geen enkele wijze refereerde naar de dichte aanwezigheid van de Taliban.

Nochtans had verzoeker op vraag 4 van de vragenlijst bij DVZ geantwoord dat hij vreest meegenomen te worden door de Taliban.

"(...)" (vragenlijst CGVS van 4 april 2019, p.2)

Hij is er weliswaar niet verder op ingegaan tijdens vraag 5, maar verzoeker kreeg er niet de kans voor. Het interview duurde 10 minuten en de ambtenaar zei aan verzoeker dat hij alles zou mogen vertellen tijdens het grote interview.

Bovendien bestaat de vragenlijst enkel uit zeer open en algemene vragen, en worden er geen bijkomende vragen gesteld. Dan is het moeilijk voor verzoeker om te weten wat hij precies moet vertellen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verweerder ging dit veel vlotter. Niet alleen voelde verzoeker zich gehoord, waardoor hij gemakkelijk kon spreken, maar de vragen waren ook gedetailleerder.

Dat verweerder in de bestreden beslissing zoveel belang hecht aan het feit dat verzoeker in zijn vragenlijst van DVZ "niet volledig" is geweest, komt niet overeen met de aandacht die eraan werd besteed tijdens het persoonlijk onderhoud. Verweerder heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker niet geconfronteerd met deze informatie.

Door in de bestreden beslissing disproportioneel veel aandacht te besteden aan dit punt en in een poging om de geloofwaardigheid van verzoeker volledig te ondergraven, probeert verweerder zich van haar eigen verplichting te ontheffen om de reële vrees voor vervolging van verzoeker te onderzoeken.

Vervolgens is de motivatie van verweerster betreffende de vluchtmotieven van verzoeker uiterst beperkt. Ze stelt dat de verklaringen van verzoeker niet coherent en rechtlijnig waren. Verzoeker wenst op te merken dat verweerster tijdens het persoonlijk onderhoud amper enig onderzoek heeft gedaan. Het volgende fragment is het enige stuk waarin de problemen in Afghanistan worden besproken: “(...)” (administratief dossier van 15 mei 2019, p.19)

4.1.2.6. Pakistaanse vluchtelingenkaart

Verzoeker heeft een kopie van zijn Proof of Registration-kaart neergelegd om aan te tonen dat hij in Pakistan heeft gewoond.

Daarnaast heeft hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heel wat gedetailleerde en doorleefde verklaringen afgelegd over verblijfs- en woonsituatie in Pakistan (zie administratief dossier van 15 mei 2019). Beide elementen doen elke twijfel verdwijnen over de herkomst én identiteit van verzoeker.

Verweerster heeft zelf contact gelegd met UNHCR om de PoR-kaart te controleren van verzoeker. UNHCR bevestigt de verklaringen van verzoeker.

(...)

(administratief dossier, p.62)

Verzoeker verklaarde dat hij in 2013 zijn PoR-kaart vernieuwde, maar gelet op de bovenstaande argumentatie is dit jaartal bij benadering. UNHCR weet niet dat verzoeker is vertrokken uit Pakistan aangezien ze op niet-officiële wijze zijn vertrokken richting Afghanistan.

“(...)” (administratief dossier van 15 mei 2019, p. 8, 9, 18, verzoeker zet vet)

UNHCR voegde daarnaast ook een uittreksel van de gezinssamenstelling toe (zie administratief dossier, p.64). De leden uit het gezin komen overeen met de personen die verzoeker heeft opgesomd als zijn ouders, broer en zus.

Gelet op de bevestiging van UNHCR kan er geen twijfel meer zijn over de identiteit van verzoeker.

Verweerster laat deze vaststelling links liggen en probeert de focus te verleggen door te wijzen op elementen in het relaas die niet worden bevestigd door UNHCR. Verweerster stelt immers vast dat ze nog steeds geen zich heeft op de datum waarop verzoeker Pakistan heeft verlaten. Verzoeker is samen met zijn gezin vertrokken in de eerste helft van 2016, nadat zijn PoR was verlopen in december 2015.

Verweerster legt een zware en onmogelijke bewijslast op de schouders van verzoeker. Zelden kan een verzoeker om internationale bescherming elk punt uit zijn relaas staven met documenten. Verweerster moet de verklaringen en de documenten in zijn geheel onderzoeken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalde in zijn arrest nr. 203 524 van 4 mei 2018 dat verweerster het voordeel van de twijfel moet geven aan de verzoeker wanneer hij onder andere alle relevante stukken heeft neergelegd, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verklaringen te staven en zijn verklaringen niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie.

“(...)” (arrest RvV nr. 203 524 van 4 mei 2018)

Verweerster trekt de algehele geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel, maar objectieve informatie staat de verklaringen van verzoeker. De Pakistaanse overheid heeft vanaf 2015 onder het mom van terrorismebestrijdingen honderdduizenden Afghaanse vluchtelingen gedeporteerd naar Afghanistan. Degene die niet gedwongen zijn gedeporteerd, zijn gevlucht naar hun oorspronkelijk land van herkomst, Afghanistan. Human Rights Watch had in een schokkend rapport van 2017 de medeplichtigheid van UNHCR in de deportatie aangekaart (zie Human Rights Watch, Pakistan Coercion, UN Complicity, 13 februari 2017, te consulteren op: <https://www.hrw.org/report/2017/02/13/pakistan-coercion-uncomplicity/mass-forced-return-afghan-refugees>).

“(...)” (stuk 7, Foreign Policy, For Afghan Refugees, Pakistan Is a Nightmare – but Also Home, 9 mei 2019, te consulteren op: <https://foreignpolicy.com/2019/05/09/for-afghan-refugees-pakistan-is-a-nightmare-but-also-home/>, verzoeker zet vet)

De realiteit van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan is verweerster niet onbekend. Ze diende deze omstandigheid dan ook mee te nemen in haar beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, in plaats van voortdurend te schermen met de “algehele”, doch gefabriceerde, “ongeloofwaardigheid” van verzoeker.

Bovendien heeft verweester zelf een onderzoeksplicht. De grootste bewijsplicht ligt weliswaar bij de verzoeker, maar verweester kan en moet zelf stappen ondernemen om de verklaringen te onderzoeken. Ze ontslaat zichzelf niet van deze taak als ze de verzoeker niet gelooft.
“(…)” (arrest RvV nr. 203 524 van 4 mei 2018)

Verweester heeft contact opgenomen met UNHCR betreffende de PoR-kaart van verzoeker, maar ze heeft niet gevraagd tot wanneer de verblijfstitel van verzoeker geldig was. Deze simpele vraag aan UNHCR had de geloofwaardigheid van verzoeker kunnen bevestigen.

4.1.2.7. Interne vestiging in Afghanistan en familiaal netwerk

Verzoeker is teruggekeerd naar het geboortedorp van zijn ouders Shalatak, district Mehterlam, in de provincie Laghman.

Op zich twijfelt verweester niet dat verzoeker gedurende een aantal maanden in deze regio heeft gewoond.

(…)

(stuk 1, p.4)

Maar ze meent dat verweester geen informatie heeft verschaft betreffende mogelijkheid om zich elders te vestigen omdat hij geen duidelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn familiaal netwerk.

Voor de motivatie die daarop volgt met betrekking tot de contacten met zijn familie, het verblijf van zijn zus of kennis over andere familieleden gaat dezelfde argumentatie op zoals hierboven werd ontwikkeld.

Verzoeker heeft in Oostenrijk volledig verkeerde verklaringen afgelegd. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij de waarheid vertelt. Met zijn ouders heeft hij enkel telefonisch contact gehad, en nooit via messenger. Hij contacteerde hen via derden. Echter is hij het boekje met nuttige telefoonnummers verloren, waardoor hij al even geen contact meer heeft met zijn ouders.

De mogelijke tegenstrijdigheid over de verblijfplaats van de zus in de vragenlijst bij DVZ en het persoonlijk onderhoud, had verweester tijdens het persoonlijk onderhoud moeten opmerken zodat verzoeker hierop kon repliceren.

Wat betreft de informatie over andere familieleden is het niet duidelijk waarom “het weinig aannemelijk [is] dat u niet meer informatie heeft over het bestaan en de verblijfplaats van uw ooms aan vaderskant, gezien u zowel in Pakistan als later in Afghanistan samenwoonde met uw grootvader aan vaderskant, die kennelijk nog wel enig contact met zijn zonen had” (stuk 1, p.6). De relaties en dynamiek verschillen in elke familie. Verweester kan moeilijk conclusies maken voor verzoekers familie en besluiten dat hij meer informatie moet hebben over zijn familieleden.

Over de bron van inkomsten in Afghanistan kan verzoeker inderdaad niet veel zeggen omdat hij voornamelijk thuis bleef. Hij hielp zijn vader niet op de landbouwgrond en weet dus ook niet wanneer er geoogst moest worden. In Pakistan werkte verzoeker in de textielsector dus hij had helemaal geen kennis over landbouw. Hij heeft deze kennis evenmin opgedaan tijdens zijn slechts 3 maandenlange verblijf in Afghanistan.

De desinteresse in zijn familiaal patrimonium wordt verklaard door de angst en onveiligheid die verzoeker voelde. Hij verklaarde herhaaldelijk dat hij zich in Afghanistan niet op zijn gemak voelde en dat hij schrik had van de taliban. Hij bleef dan ook voornamelijk binnen.

4.1.3. omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker is een Afghaanse vluchteling die zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond. Nadat zijn verblijfskaart in 2015 verstreek en niet meer werd verlengd, vluchtte hij met zijn gezin opnieuw naar Afghanistan. In Afghanistan leefde hij onder de directe dreiging van de Taliban en vreesde hij gerekruteerd te worden.

4.1.4. de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie, niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan zijn eigen burgers."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft hij met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, maar geboren en getogen is in Pakistan, en dat zijn familie afkomstig is uit het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehterlam in de Afghaanse provincie Laghman. Vervolgens bespreekt hij de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, de algemene veiligheidssituatie in de provincie Laghman en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan de hand van internationale rapporten die hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt.

Verzoeker besluit dat deze informatie duidelijk aantoont dat het geweld nog steeds zeer aanwezig is in geheel Afghanistan, maar zeker ook in het district Mehterlam, gelegen in de provincie Laghman, dat de veiligheid van de burgers niet gegarandeerd kan worden, en dat er hierdoor voor hem een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld, zodat hem in elk geval overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt algemene informatie over de bewijswaarde van *taskara's* en het belang van geboortedata in Afghanistan (stukken 3-6), over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (stuk 7), en over de veiligheids- en de humanitaire situatie in Afghanistan (stukken 8-17) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Via een ter post aangetekende zending van 27 september 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij recente informatie voegt over de veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie daar voor terugkeerders (stukken 18-21).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek

kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn opeenvolgende verklaringen over zijn identiteit, asielmotieven, herkomst, recent verblijf, sociale context en vestigingsmogelijkheden in het

kader van zijn verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig en manifest tegenstrijdig zijn. Deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing zeer omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient hij alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Zoals hierboven, onder punt 2.3.2. reeds werd uiteengezet, behoeven, indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken nu zijn opeenvolgende verklaringen over zijn identiteit, asielmotieven, herkomst, recent verblijf, sociale context en vestigingsmogelijkheden in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig en manifest tegenstrijdig zijn.

Wat zijn identiteit betreft, legde verzoeker enkel een fotokopie neer van zijn *taskara* en van zijn "*Proof of Registration*"-kaart (hierna: PoR-kaart) en van de PoR-kaarten van zijn naaste gezinsleden. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel slechts een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is op de foto's van deze identiteitsdocumenten niet duidelijk te zien dat het om verzoeker gaat, zodat niet vaststaat dat deze aan verzoeker toebehoren. Daarbij komt dat verzoeker tijdens de procedures die hij heeft gevoerd om internationale bescherming te bekomen geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Bij aankomst in Oostenrijk in 2016 verklaarde u immers geboren te zijn in Afghanistan, dorp Shalatak in de provincie Laghman, waar u zou gewoond hebben tot de dag van uw komst naar Europa in 2016 ("Erstbefragung nach AsylG", Niederschrift dd. 06/07/2016, administratief dossier). In België daarentegen verklaarde u aanvankelijk geboren te zijn in Afghanistan, dorp Shalatak in de provincie Laghman, maar als kind samen met uw ouders naar Pakistan te zijn verhuisd, waar u zou gewoond hebben tot begin 2016 (DVZ verklaring rubriek 10). Tijdens het gehoor ten gronde op de zetel van het CGVS echter, bekende u ook geboren te zijn in Pakistan, en in 2016 pas voor het eerst voet te hebben gezet in Afghanistan (CG p.2, p.4).

U bent in Oostenrijk gekend onder de identiteiten T. F. (...), geboren 01/01/2000 en onder de alias K. F. (...), geboren op 01/02/2000 (zie asiëldossier Oostenrijk, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit impliceert dat u minderjarig - 16 jaar oud - zou zijn geweest bij uw vertrek uit Afghanistan. In België daarentegen bent u gekend als T. S. F. (...), met 01/01/1997 als geboortedatum (zie administratief dossier). Dit impliceert dan weer dat u op 19 jarige leeftijd - en dus als meerderjarige - uit Afghanistan zou vertrokken zijn.

Voor de Oostenrijkse asiëlinstanties gaf u initieel aan dat uw vader R. K. (...) heette en uw moeder K. (...), u verklaarde twee broers te hebben (E. (...) en S. (...)) en acht zussen (N. (...), H. (...), N. (...), N. (...), R. (...), M. (...), A. (...) en O. (...)), waarvan vier overleden ("Erstbefragung nach AsylG", Niederschrift dd. 06/07/2016, rubriek 4.1). Tijdens het gehoor ten gronde voor de Oostenrijkse asiëldiensten wenste u te corrigeren dat uw vader niet R. K. (...) heette maar wel S. A. (...) (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.5). U herhaalde dat uw moeder K. (...) heet (Ibid., p.6). U verklaarde tevens dat al uw grootouders, zowel aan vaderszijde als langs moederszijde, reeds overleden waren (Ibid., p. 7). U herhaalde dat u twee broers heeft, en benoemde uw zussen als volgt: de 17 jarige tweelingzussen H. (...) en N. (...), een zus O. (...) van 9 jaar oud, en uw jongste zus N. (...) van 6 jaar oud (Ibid., p.5-7).

Ten overstaan van de Belgische instanties gaf u ten andere aan dat uw ouders respectievelijk S. A. (...) en N. S. (...) heten (DVZ verklaring, rubriek 13, CG p. 4). Bovendien gaf u ten overstaan van de Belgische autoriteiten aan dat uw grootvader nog in leven is, bij jullie woonde in Pakistan en later als eerste van het gezin terugkeerde naar Afghanistan, waar jullie hem vervoegden (CG p. 5). U verklaarde voorts niet twee, maar slechts één broer te hebben. U gaf aan vier zussen te hebben, nergens maakt u melding van overleden broers of zussen (CG p.6, 9, 10). U benoemt bovendien uw zussen als de tweeling H. (...) en N. (...), uw oudste zus N. (...) en een jongste zus K. (...) (CG p.10-12). Met betrekking tot de volgorde van uw broer en jongste zus preciseert u dat uw zus K. (...) ouder is dan uw broer (CG p.12). Desalniettemin verklaarde u voordien dat uw broer in de tweede klas zat toen u Pakistan verliet (CG p.10), terwijl uw zus K. (...) op dat moment 'nog te klein' was om al naar school te gaan (CG p.12), wat dan weer zou veronderstellen dat uw zus jonger is dan uw broer.

Uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw eigen identiteit en die van uw naaste gezinsleden zijn dan ook opvallend incoherent. Dat u zelf aangeeft niet echt zeker te zijn over uw eigen leeftijd (CG p.8, p.18) en de leeftijden van uw broer en zussen slechts bij benadering te kennen (CG p.10-12), is onvoldoende om bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheden te verklaren. Dat u zelf aangeeft de geboortedata van uw broer en zussen "niet te kennen" (CG p.10) kan immers geenszins verklaren dat u zelfs niet eenduidig aangeeft hoeveel broers en hoeveel zussen u heeft. Evenmin is het aannemelijk dat u uw zus N. (...) enerzijds aanduidt als de jongste telg, 6 jaar oud (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.5-7), en haar anderzijds aanduidt als de oudste, ongeveer twee jaar ouder dan uzelf en reeds gehuwd (CG p.11, DVZ verklaring rubriek 17). Nog daargelaten dat u de leeftijden niet kent van uw broer en zussen, is het weinig aannemelijk dat u dermate inconsequent bent in het aangeven van de chronologische opeenvolging van uw broer en zussen. Ook is het geenszins redelijk dat u niet zou kunnen onderscheiden of K. (...) uw moeder is (Erstbefragung nach AsylG, rubriek 1, gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.6), dan wel uw jongste zus (CG p.11-12).

Over uw eigen leeftijd voert u aan dat u niet zeker bent van uw leeftijd en u uw exacte leeftijd niet kent, maar u stelt dat u 22 jaar oud bent. U geeft echter eveneens aan dat u '15 jaar oud was toen u in 2016 in Oostenrijk arriveerde' (CG p.18). Geconfronteerd met het feit dat de leeftijd die u in Oostenrijk opgaf niet rijmt met de leeftijd die u in België verklaard te hebben werpt u op 'dat men u in Oostenrijk 13 jaar oud wilde verklaren maar ze na uw protest 15 jaar genoteerd hebben' en u in België de leeftijd van uw Pakistaanse verblijfskaart heeft opgegeven (CG p.18). Wanneer u nogmaals gevraagd werd waarom u, die zelf aangeeft 22 jaar oud te zijn, wat u weet en kan aantonen op basis van uw Pakistaanse verblijfskaart, toch een andere geboortedatum liet registreren in Oostenrijk, voert u plots aan : "ik was in Oostenrijk nog heel klein, ik wist niet hoe het in elkaar zat, ze vroegen hoe oud ik was en ik zei zomaar 15 jaar. Onze leeftijden zijn nergens genoteerd dus ik weet het ook niet echt." (CG p.18). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien u zichzelf hiermee tegensprekt: waar u eerder nog beweerde dat het de Oostenrijkse instanties waren die u als dertienjarige wilden registreren geeft u nu aan zélf de leeftijd van 15 jaar te hebben opgegeven, "zomaar". Bovendien was u bij aankomst in Oostenrijk niet "heel klein",

zoals u beweert, maar wel reeds 19 jaar oud en dus volwassen. Waar u tot slot aanvoert dat uw leeftijd 'nergens genoteerd werd en u het dus ook niet echt kon weten', wordt vastgesteld dat uw leeftijd al bij uw registratie als vluchteling in Pakistan (in 2007) werd genoteerd en bovendien vermeld staat op de verblijfskaart waarvan u bij uw komst naar Europa steeds een kopie van op zak had (CG p.10), tot en met uw aankomst in België. Uw argument 'dat die leeftijden op de kaart ook niet kloppen' (CG p.18) snijdt geen hout, aangezien dergelijke bewering veronderstelt dat u zelf net beter op de hoogte moet zijn over uw exacte leeftijd om te kunnen bepalen of de geboortedatum die op uw kaart vermeld wordt al of niet juist is. Daarbij komt nog dat u bij uw vermeende terugkeer naar Afghanistan een taskera liet opmaken (CG p.9), waarvan u eveneens steeds een kopie bij u had sinds uw vertrek uit Afghanistan en waarop eveneens uw leeftijd vermeld staat (CG p.10). U zou bovendien ook een studentenkaart gehad hebben in Pakistan (CG p.9), waarvan eveneens kan verondersteld worden dat deze een vermelding van uw leeftijd bevatte. Uw vermeende onwetendheid met betrekking tot uw werkelijke leeftijd overtuigt dan ook geenszins.

Uw tegenstrijdigheden verklaringen over uw ouders, broers en zussen en uw zelfs uw eigen identiteit zijn frappant. Het feit dat u geen consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw eigen identiteit doet uw algehele geloofwaardigheid hoe dan ook geen deugd en toont aan dat u het onderzoek naar uw nood aan internationale bescherming door uw eigen toedoen hindert."

Gelet op het voorgaande kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij in het eerste middel voorhoudt dat zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart zijn identiteit als Afghaanse vluchteling die zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond en die nadat zijn vluchtelingenkaart in 2015 verliep samen met zijn gezin terug naar Afghanistan vluchtte, bevestigt. De door verzoeker voorgelegde fotokopieën van PoR-kaarten bevestigen enkel dat de persoon met de naam S. F. samen met zijn gezin als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft gewoond, doch er kan niet met zekerheid uit worden opgemaakt dat verzoeker deze persoon is en dat de gezinsleden van deze persoon verzoekers gezinsleden zijn.

In zoverre verzoeker in het eerste middel hekelt dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, wordt erop gewezen dat hij nalaat enige bepaling aan te duiden – en de Raad is geen dergelijke bepaling gekend – die voorziet in een sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt hij *in casu* niet. Door in het tweede middel louter te poneren dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de waarheid verteld heeft, dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verkeerde informatie heeft opgegeven omdat hij "schrik (had) om teruggestuurd te worden" en dat zijn verklaringen in Oostenrijk niet betrouwbaar zijn omdat hij "zo ondersteboven was van het hele gebeuren", biedt verzoeker geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden die verder gaan dan zijn eigen identiteit, maar ook de samenstelling van zijn gezin betreffen. Ook door in het tweede middel nog te wijzen op het geringe belang dat in de Afghaanse cultuur aan het begrip "leeftijd" zou worden gegeven, slaagt verzoeker er niet in de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen of te ontkrachten. Dit verklaart immers niet dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn leeftijd. Overigens werd aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd om zijn toestemming voor zijn asioldossier in Oostenrijk op te vragen en werden hem tevens vragen gesteld over de weigeringsbeslissing die in Oostenrijk ten aanzien van hem werd genomen, doch maakte verzoeker op geen enkel moment gewag van valse verklaringen die hij in Oostenrijk zou hebben afgelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-20).

De Raad merkt op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoeker in dit verband de originele stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Het ontbreken van een origineel en geldig identiteitsbewijs, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, houdt een negatieve indicatie in en ondermijnt de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht in de zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker ook over zijn vluchtmotieven flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens de opeenvolgende interviews in het kader van de door hem doorlopen procedures tot het bekomen van internationale bescherming. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

"Tijdens het initiële gehoor in het kader van uw Oostenrijkse procedure (Erstbefragung nach AsylG, Niederschrift rubriek 11 en 11.1) verklaarde u nog : "Die Daesh kamen in unser Haus, schlugen meinen Vater und wollten, dass er sich ihnen anschliesst. Meine Mutter haben sie gezwungen, für sie zu kochen. Oft haben sie meine Mutter mit an die Front genommen, sie töteten vier meiner Schwestern, zwei wurden erschossen, den zwei anderen wurde der Kopf abgeschlagen. Aus Angst ging mein Vater mit der restlichen Familie nach Pakistan und ich flüchtete nach Österreich.", vrij vertaald: dat Daesh/IS naar jullie huis kwam, uw vader sloegen en eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten, dat ze uw moeder dwongen voor hen te koken en ze haar vaak mee naar het front namen, ze vier van uw zussen doden door twee neer te schieten en twee van hen te onthoofden, waarna uw vader uit angst met de overgebleven familie naar Pakistan vertrok en u naar Oostenrijk vluchtte.

In het kader van uw gehoor ten gronde in de Oostenrijkse procedure bracht u een heel ander relaas naar voor (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.12), met name : "Ich habe damals normal die Schule besucht und die Taliban sind immer gekommen, ich habe auch die Moschee besucht und auch dorthin sinds immer die Taliban gekommen. Die Taliban sinds immer gekommen und ich musste sie unterstützen und musste für die Taliban kochen. Einmal haben mich die Taliban in einem Auto mitgenommen, mir die Augen verbunden und mich zu einem mir unbekannten Ort gebracht. Dort wollte sich mich trainieren, dass ich mich mit den Waffen auskenne. Ich war verpflichtet es zu lernen. Zu dem Zeitpunkt ist die internationale Armee gekommen und es hat angefangen zu schiessen. Bei dieser Schiesserie wurden drei Taliban getötet und drei Soldaten von der internationalen Armee wurden verletzt. Die internationale Armee hat mich mitgenommen und verhaftet. (...) Drei Tage später bin ich freigelassen worden du bin von dort nach Hauses gefahren. Danach sind die Taliban gekommen und haben meinen Vater und meine Mutter bedroht und wegen meiner Angst musste ich von dort Flüchten. Dann bin ich von dort ausgereist, das war mein Fluchtgrund.", vrij vertaald : "ik ging op dat moment normaal naar school en de taliban zijn steeds gekomen, ik bezocht ook de moskee en daar kwam ook altijd taliban. De taliban zijn steeds gekomen en ik moest hen helpen en voor hen koken. Eén keer werd ik door de taliban geblinddoekt meegenomen naar een mij onbekende plaats. Daar wilden ze mij trainen, zodat ik kennis had van wapens. Ik was verplicht het te leren. Op dat ogenblik is het internationale leger gekomen en die zijn beginnen schieten. Bij deze schietpartij werden drie taliban gedood en drie soldaten van het internationale leger gewond. Het internationale leger heeft mij meegenomen en gearresteerd. (...) Drie dagen later werd ik door hen vrijgelaten en ben ik van daar naar huis gereden. Daarna zijn de taliban gekomen en hebben ze mijn vader en moeder bedreigd, omwille van mijn angst ben ik van daar moeten vluchten." U haalt dan ook niet enkel compleet andere vervolgingsfeiten aan, ook de identiteit van uw vermeende vervolgers is flagrant tegenstrijdig.

In kader van uw huidige Belgische procedure komt u met een derde versie van uw vluchtmotieven. U stelt nu dat u uw hele leven in Pakistan woonde, er geldige verblijfsdocumenten had maar de Pakistaanse autoriteiten op zeker moment jullie verblijfskaarten niet meer wilde verlengen en jullie er 'illegaal' dreigden te worden. Uw ouders besloten met het hele gezin terug te keren naar Shalatak, Afghanistan, maar u kon er na aankomst niet aarden. Bij uw initiële gehoor op de DVZ verklaarde u dat u na 3 à 4 maanden Afghanistan verliet uit vrees voor uw veiligheid, uit vrees meegenomen te worden door de taliban aldaar en omdat er geen onderwijs beschikbaar was (DVZ, vragenlijst 3.5). Ten overstaan van het CGVS wees u nogmaals op de intense talibanactiviteit in uw regio en uw vrees voor de algemene onveiligheid, u stelt dat u niet in staat was uw leven op te bouwen in Afghanistan (CG p.19). Hier voegt u nog aan toe dat de taliban ook een keer bij u thuis zijn binnen geweest, waarbij u zich verstopte. Gevraagd wat de taliban bij u thuis kwam doen, geeft u vervolgens aan dat u met hen mee moest gaan, ze jullie naar een bepaalde plek brachten waar tegen jullie gepreekt werd en gevraagd werd jullie aan te sluiten. Omdat u bang was geworden na hun verhalen over dappere zelfmoordenaars, zou u uw land ontvlucht zijn (CG p.19). Hierbij valt op dat u ten aanzien van de DVZ op geen enkele wijze refereerde naar het feit dat de taliban niet enkel in uw regio aanwezig waren, maar bovendien naar uw huis zouden zijn gekomen en u zich zou verstopt hebben. Ook verwees u ten overstaan van de DVZ op geen enkele manier aan het feit dat u bovendien met de taliban zou zijn meegegaan naar een bepaalde plek waar ze tegen de jonge mannen preekten over de jihad en hen probeerden rekruteren. Bovendien zijn de verklaringen die u ten overstaan van het CGVS aflegt evenmin coherent en rechtlijnig: u verklaart enerzijds dat u zich een keer verborgen hield in de tandoor toen de taliban bij jullie thuis binnenkwam, maar geeft gevraagd naar de reden van dit huisbezoek van de taliban dan weer als verklaring 'dat u moest meegaan met hen en ze u naar een bepaalde plek brachten waar ze tegen jullie preekten', waarna u bang werd en het land verliet (CG p.19).

Er moet dan ook worden vastgesteld dat u ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw concrete vluchtmotieven uit Afghanistan, in die mate dat aan uw verklaringen geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Redelijkerwijze mag immers worden aangenomen dat een verzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, een verzoek tot

bescherming richt aan de autoriteiten van het opvangland en daarbij van meet af aan volledige en waarachtige verklaringen aflegt met betrekking tot de relevante bijzonderheden omtrent zijn identiteit, herkomst, reisweg en vluchtmotieven. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."

Door in het tweede middel over deze tegenstrijdigheden louter te stellen dat zijn verklaringen in Oostenrijk niet correct waren, blijft verzoeker in wezen steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Ook verklaart verzoeker niet waarom hij op de DVZ niet heeft vermeld dat de taliban bij hem thuis zijn binnengekomen. Dat hij ook bij de DVZ een vrees ten aanzien van de taliban heeft uitgedrukt, verklaart niet waarom hij daar geen melding heeft gemaakt van het gegeven dat zij bij hem thuis zouden zijn geweest. Dat hij niet de kans had gekregen om hierop verder in te gaan, is evenmin overtuigend. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 14, vragenlijst, p. 2). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen (*Ibid.*, p. 3). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker ook geen eenduidige verklaringen aflegde over zijn contacten met zijn gezin, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn oudste zus, dat hij onaannemelijk onwetend is over zijn overige familieleden en dat hij ten slotte ook over de inkomsten van zijn gezin geen consistente en doorleefde verklaringen aflegde. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

"U legt ook geen eenduidige verklaringen af over uw contacten met uw gezin.

Zo beweert u enerzijds dat u nog met uw ouders gesproken heeft na uw vlucht, met name vanuit Turkije en vanuit Oostenrijk (CG p.5). Ten overstaan van de Oostenrijkse asieldiensten daarentegen beweerde u dat u sinds uw vlucht uit Afghanistan geen contact meer heeft gehad met uw gezin. Nochtans bleek uit overige gegevens dat u vanuit Oostenrijk wél nog contact had met uw gezin via Messenger (i.e. via internet, gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p. 3). Gevraagd naar de reden dat u nu geen contact meer zou kunnen hebben met uw gezin, legt u evenmin eenduidige verklaringen af. U stelt aanvankelijk dat de verbinding slecht is en er amper elektriciteit is in de regio waar uw ouders wonen. Wanneer wordt doorgevraagd geeft u dan weer als excuus 'dat uw schriftje waarin de telefoonnummers genoteerd stonden kwijt raakte in Oostenrijk' waardoor u niet meer in staat was te bellen (CG p.5). Deze uitvluchten zijn weinig coherent en geen van beiden overtuigend. Aangezien de verbindingsmogelijkheden in uw herkomstregio voldoende waren om vanuit Turkije en Oostenrijk contact te leggen, kan niet ingezien worden waarom u nu vanuit België geen contact meer zou kunnen opnemen. Evenmin is het overtuigend dat het verlies van één enkel schriftje met telefoonnummers alle contact met uw gezin onmogelijk zou maken, te meer gezien u beschikt over internet en kennelijk reeds via Messenger (internet) contact had met uw gezin. Uw vermeende gebrek aan contact met uw gezin is dan ook niet geloofwaardig.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van uw oudste zus N. (...), die ongeveer twee jaar ouders is dan u en reeds gehuwd zou zijn. Zo gaf u aanvankelijk aan dat zij in Timergara, Pakistan achtergebleven was met haar echtgenoot (DVZ verklaring rubriek 17), om ten overstaan van het CGVS plots te stellen dat zij net vóór jullie, in 2015 reeds, met haar man terugkeerde naar Afghanistan, waar zij eveneens in Shalatak zou wonen (CG p.11).

Voorts toont u zich ten overstaan van de Belgische instanties onaannemelijk onwetend over uw overige familieleden. Over uw maternale oom die nog in Pakistan zou verblijven kan u niet zeggen of hij al dan niet ook van plan was om Pakistan te verlaten en naar Afghanistan terug te keren, zoals jullie. Het is frappant dat u niet zou weten of hij van plan was terug te keren naar Afghanistan, hoewel u nog contact met hem had (CG p.15).

Gevraagd naar andere kinderen van uw grootvader aan vaderszijde, geeft u aan dat u zelf niemand gezien heeft, geen info heeft over waar zij nu zijn, maar ze volgens uw grootvader in 2013 in Afghanistan waren (CG p.5). Gevraagd hoeveel broers en zussen uw vader heeft, antwoord u dat u het niet weet, dat hij volgens u 4 broers had. U verklaart uw onwetendheid door te stellen dat u ze 'nooit gezien heeft en u nooit contact had met hen' (CG p.14), en dat u het er nooit over gehad heeft en het nooit heeft gevraagd aan uw vader (CG p.15), een uitleg die geenszins overtuigend. Zelfs indien u ze niet gezien zou hebben, mag nochtans verwacht worden dat u op de hoogte bent van het bestaan van uw ooms en tantes, zeker gezien uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u nagenoeg uw hele leven met hun vader, uw grootvader aan vaderszijde, samenleefde onder hetzelfde dak. Gevraagd waar uw ooms wonen, stelt u dat u het niet weet. U kan zelfs niet aangeven of zij in Afghanistan, dan wel in Pakistan zijn en beweert er "totaal geen info over" te hebben (CG p.14-15), wat klemmt met uw eerdere bewering dat zij in 2013 in Afghanistan waren (CG p.5). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer informatie heeft over het bestaan en de verblijfplaats van uw ooms aan vaderskant, gezien u zowel in Pakistan als later in Afghanistan samenwoonde met uw grootvader aan vaderskant, die kennelijk nog wel enig contact met zijn zonen had (hij wist dat zij in 2013 in Afghanistan waren). U slaagt er niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw familiaal netwerk.

Deze conclusie wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u ten overstaan van verschillende asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw familieleden. Zo verklaarde u in Oostenrijk nog dat u 3 ooms had aan vaderszijde, die allen in Kaboel waren toen u anderhalf jaar voor uw vertrek het contact met hen verloor (gehoorrapport 08.03.2018, zoals opgenomen in het "Bescheid", p.7). U verklaarde er eveneens dat u aan moederszijde één oom had die eveneens in Kaboel verbleef (Ibid.), hoewel u ten overstaan van het CGVS beweert dat u twee maternale ooms heeft, waarvan één nog steeds in Pakistan vertoeft en eentje met zijn gezin in Saoedi-Arabië zou wonen (CG p. 15). Voorts beweerde u in Oostenrijk nog dat uw grootvader overleden was (Bescheid, p. 7), terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaart dat uw grootvader wel degelijk nog leeft (CG p.5).

Over de inkomsten van uw gezin legt u evenmin consistente en doorleefde verklaringen af. Gevraagd naar jullie inkomen geeft u aan dat jullie landbouwgrond hadden waarop geteeld werd, en die inkomsten van uw familie waren (CG p.16). Vervolgens gevraagd wie er op die gronden teelde, zegt u 'dat uw opa en uw vader op die grond bezig waren'. Nochtans blijkt na doorvragen dat de landbouwgrond van uw familie gebruikt werd door iemand anders toen jullie aankwamen in Shalatak, en uw familie nog tot ruim na uw vertrek moest wachten om de grond te kunnen gebruiken (CG p.16). U kan vervolgens niet met zekerheid aangeven of er tarwe, dan wel rijst op geteeld werd toen jullie arriveerden, noch wanneer er geoogst zou worden (Ibid.), hoewel de landbouwgrond van vaderskant kennelijk jullie enige bron van inkomen in Afghanistan betrof en dus van groot belang was. Dat u, oudste zoon in het gezin en reeds meerderjarig in 2016, dermate vaag blijft en slecht op de hoogte blijkt van de voornaamste inkomstenbron van uw gezin, doet ernstige vragen rijzen.

Voorts verklaarde u dat uw moeder eveneens van Shalatak afkomstig is en haar ouderlijke huis er is. De enige nog levende gezinsleden van uw moeder, met name twee ooms, zouden beiden in het buitenland wonen. Desondanks heeft u geen enkel idee hoe het met de familie-eigendom van uw moeder staat, hoeveel grond zij er bezitten of wie er de facto de eigenaar of bezetter is van het ouderlijke huis van uw moeder (CG p.15). Het is uitermate bevreemdend dat u, die 3 à 3,5 maand in uw ouderlijke dorp in Afghanistan zou hebben verbleven, zelfs niet kan aangeven welk aandeel de eigendom van uw familie aan moederskant in dit dorp bedraagt (CG p.15-16). Dat het voor u "niet zo belangrijk" was en u er "niets mee te maken" (Ibid.) heeft kan niet overtuigen, gezien de de facto afwezigheid van enige andere mannelijke erfgenaam van uw grootouders langs moederszijde én uw eigen gebrek aan economische of andere activiteiten in Afghanistan (CG p.16). Dat u, oudste zoon in het gezin en reeds meerderjarig in 2016, dermate vaag blijft en onwetend zou zijn over uw familiepatrimonium, is onaannemelijk."

Door in het tweede middel nogmaals te stellen dat hij in Oostenrijk volledig verkeerde verklaringen heeft afgelegd en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de waarheid heeft verteld, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, heft de vastgestelde tegenstrijdigheden immers niet op. Verzoeker biedt tevens geen enkele repliek op de vaststelling dat hij bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn oudste zus. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de motieven en het vergoelijken van zijn onwetendheden. Hiermee slaagt hij er niet in de voorgaande pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

Verzoeker weigert aldus klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, achtergrond, (recente) herkomst, (opeenvolgende) verblijfplaats(en), gezins- en socio-economische situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan internationale bescherming in te schatten, is zijn verwijzing (in het derde middel van het verzoekschrift en in de aanvullende nota) naar (informatie over) de situatie in Afghanistan en de provincie Laghman en over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en zijn hieraan gekoppelde betoog verder niet dienstig, en kan hij hiermee niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel dat niet is toegespitst op de elementen *in casu* volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, achtergrond, (recente) herkomst, (opeenvolgende) verblijfplaats(en), gezins- en socio-economische situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële profiel, verblijfplaatsen, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een regio binnen of buiten de provincie Laghman waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN